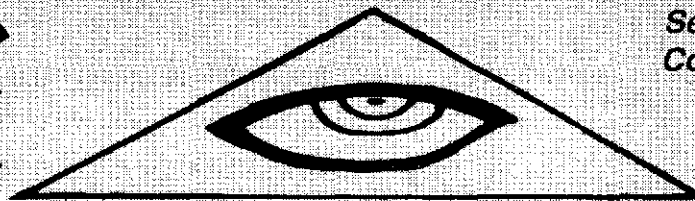

El Triangle Carlí

Seleccions de la
Comarca Carlina
Pro Fides
Supra Montes

Quousque tandem abutere, Democratia, patientia nostra? Quamdiu nos etiam furor iste tuus eludet?

La Revolució i el Senyor Natural

La Revolució Francesa és el punt de partida dels moviments igualitaris típicament urbans que s'han repetit amb posterioritat de forma periòdica. Llibertat, Fraternitat, Igualtat és el lema d'aquesta Revolució primera i de totes les posteriors. La Revolució d'octubre a la Rússia tsarista, planificada com a revolució d'obriers i camperols, va ser un cop d'estat ciutadà d'un grup paramilitar. Com tots els eslògans publicitaris, té molt poc a veure amb el producte que es vol vendre.

Les Carlinades varen ser aixecaments amb nom i congnoms per defensar la legitimitat d'un ordre natural. Dir Carlí és dir Natural, de Naturalesa, d'Essència, d'ESSER. Amb la perspectiva dels anys, sabem que la Revolució Francesa i les revolucions posteriors de fet han representat una injecció de força per consolidar l'ordre natural en totes les circumstàncies.

La realitat és que en tots aquests moments revolucionaris s'havia produït un buit de poder, perquè els qui governaven i manaven no ho feien. Tant Lluís XVI com el Tzar no donaven exemple ni marcaven les pautes de comportament de l'individu dins de la seva família i en la societat. El poder requereix una immediatesa exemplar, un seguiment acurat i una intervenció ràpida i decisiva sobre els problemes que preocupen el poble cada dia. Quan això falla, al poble no li queda altre remei que buscar-se un altre senyor natural perquè el guii i el dirigeixi.

En aquells moments històrics el que de fet va passar fou una reestructuració del poder natural. El rei tot sol no podia materialment atendre la demanda. No podia estar per tothom i cadascú. No podia manar el que s'havia de fer i creure. No n'hi havia prou dient que s'havia de creure el rei, sinó que que s'havien de dir les hores que s'havia de treballar, com tractar i educar els fills, què s'havia de menjar, com passar el temps lliure, què s'havia de llegir, quin era l'enemic que s'havia d'odiar o combatre etc. etc. En altres països com Anglaterra això no va passar, ja que inclús el cuiner reial era qui feia receptaris adequats als pobres, perquè menjant poc anessin tips.

Una cosa semblant ha passat amb els països ex-comunistes o de l'Est. La manca de pedigree dels dirigents s'ha manifestat de forma clara, quan no han tingut altra resposta als crits del poble desorientat que els cops de pal.

Governar és una tasca que exigeix dedicació, una mirada atenta, i la capacitat de tenir una resposta adequada per al poble subordinat. El senyor natural sempre la té.

Sisé consell als maragalls

atalunya, gràcies a Déu, no està fonèticament normalitzat ni tothom no fa servir les mateixes paraules per dir les mateixes coses. El maragall ho ha de tenir molt present si realment vol ser acceptat pels indígenes i poder-los entendre i que l'entenguin a ell.

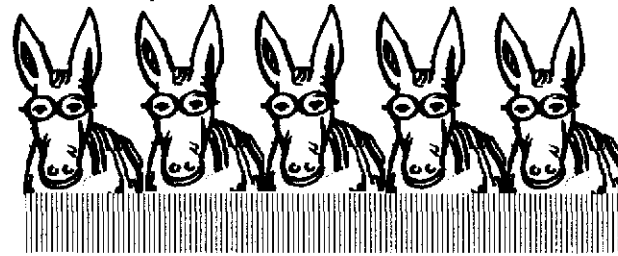
El primer que ha de fer el maragall és invertir quasi cent mil pessetes en l'adquisició del Diccionari Alcover-Moll i tota la literatura específica i concreta del lloc on vol entroncar-se. Aquest diccionari, amb totes les seves limitacions, insuficiències i errors, és un bon sistema per iniciar-se en la comunicació oral específica característica de la segona residència del maragall.

El diccionari li permetrà conèixer quins són els mots propis de cada contrada-lloc-comarca-regió-encontrada i, el que és més important, com s'han de pronunciar (de koondraadee a kuntrad') les paraules pròpies del lloc on es vol realitzar, perquè els naturals no es riguin d'ell.

El maragall per origen i hàbitat natural parla principalment amb els llavis i ignora l'ús de la gola i la part posterior de la llengua. El so de certs mots li pot semblar només sorolls-fresses-brogits-remors, quan l'únic que fa el natural, no infectat ni per TV3 ni per Catalunya Ràdio, és expressar-se en la forma com ho ha après dels seus pares. Aquí també ajuda molt escoltar pacientment les emissores municipals i sobretot els programes amb intervenció dels oients.

El maragall no ha de desesperar-se ni avergonyir-se si de cop i volta descobreix que la seva pronunciació i el seu vocabulari són miserables, pobres, insuficients, arronyacats, migrants i esquitits.

És el primer pas per a aquest camí-viarany-corriol-tresquera-tirany-rasa-canaró cap al seu propi autèntic i natural jo.

ECONOMIA I FINANCES CARLINES

Paradisos Carlins: Xipre

La llegenda fa començar la història de Xipre sota el signe d'Afrodita, però els ocupants que ha tingut l'illa hi han anat no pas per motius eròtics o afrodisíacs sinó per raons estratègiques i comercials.

Després d'hostatjar fenicis, egipcis, perses, romans, bizantins, àrabs, venecians, turcs i britànics, l'illa s'aprofita avui de la seva experiència per acollir persones i capitals de tot l'Orient Mitjà. Arreplega els fugitius de l'antic paradís del Liban. Mima i afalaga els serveis secrets de molts països: Grècia i Turquia hi tenen els seus agents per raons òbvies; la CIA i la KGB consideren l'illa com una base excel·lent; el Mossad israelià hi controla els agents àrabs;

la Gran Bretanya ho ausculta tot amb el radar de les seves bases. El General Savalls s'hi trobaria com a casa seva.

En aquest racó de món inestable, la part grega de l'illa s'ha convertit en un oasi d'estabilitat i de prosperitat perquè ha sabut combinar la seva submissió a la Corona Britànica amb un govern de tipus teocràtic, inspirat en les ensenyances de l'arquebisbe Makarios.

A diferència d'altres paradisos, Xipre té firmats 18 convenis de doble imposició, cosa que facilita el treball dels enginyers fiscals i fa més agradable la vida dels seus clients.

Ramon Llätzer de Dou i de Bassols

Els diàlegs de Mossèn Torrabadella

El carruatge que transportava, en direcció a Cervera, en Bartomeu Torrabadella i en Tomàs Bertran, es deturà en un hostal dels afores d'Igualada per tal de fer-hi nit. Els dos viatgers soparen en la mateixa taula prosseguint la discussió que els havia entretingut en les darreres hores del viatge:

-Sí, senyor Torrabadella, els carlins compteu amb suport popular. Però cal un programa concret per poder triomfar.

-I per què suposeu que no tenim un projecte?

-L'absolutisme no és pas un pla de govern: és només la voluntat de mantenir a tota costa les restes d'un sistema ja superat.

-¿Creieu, en canvi, que és un programa l'amalgama de principis peregrins com la llibertat, la tolerància, la igualtat, la justícia, la instrucció...?

-Dit així, potser no. De totes maneres l'èxit polític, al nostre país, serà per al qui sàpiga presentar als espanyols el punt mitjà entre les doctrines retroactives d'alguns conservadors, les perilloses exigències dels demòcrates purs, i les teories dissolvents dels comunistes.

-Francament, creieu que això que proposeu és factible en una nació com la nostra?

-Tal vegada teniu raó, no podem dir que l'Estat espanyol sigui progressista, lliure i tolerant. Els conservadors sempre han tingut molt de poder, tothora s'han posat obstacles al progrés des dels estaments oficials. Som intolerants i inquisitorials; ho dic no tan sols pel clergat, sinó també per l'exèrcit, els jutges, els propietaris i d'altres. La causa d'aquesta situació rau en el fet que Espanya és un estat plurinacional, amb diferents comportaments entre els pobles que el formen.

-Bo! Quina sortida em feu ara. Sou austrista? Ja sé que entre els defensors del legitimisme hi ha una certa enyorança pels temps en què els catalans érem governats pels Habsburg; no obstant això, jo sóc catedràtic cerverí. Allà no patim pas d'aquest mal ja que precisament el fundador de la nostra estimada Universitat fou Felip V, el qual honorem amb entusiasme.

-Però inclús per a un borbonista és difícil no acceptar el fonament geogràfic que delimita els diferents pobles peninsulars. Aplegui vostè un català, un andalús, un galleg i un "pasiego" i digui'm, amb sinceritat, si creu que aquesta gent poden formar una sola nació.

-Evidentment cada poble té els seus costums; també trobaríem diferències de comportament entre un home de ciutat i un altre del camp d'una mateixa província. En això dit no n'hi ha prou per justificar una heterogeneïtat tal entre les gents d'Espanya com perquè no puguem construir una sola i gran nació.

-Precisament les diferències idiomàtiques i els diversos orígens de les llengües hispàniques abonen els fets diferencials. Espanya tenia una llengua pròpia, igual a l'ibèria com a Celibèria, i ambdues es conserven a la falda del Pirineu; l'euskera dels celibers i el llemosí o català dels ibers. El castellà és el producte de la corrupció de l'idioma àrab i el romà amb la unió d'altres veus novament traduïdes. És en el llemosí on es troba l'antiguitat immemorial del primitiu poble espanyol, mentre que el castellà deu el seu ésser a la gent mozaràbe, a la fusió amb els hebreus i els legítims àrabs que en la invasió dels moros i després de la restauració van romandre en les seves llars.

El col·lega de la veritat